

בס"ד

רבנו נחמן

מברסלב

דלישקוב

פירושם על פרשת וישב

רבנו נחמן מברסלב פירושים על פרשת "וישב"

שאלו הגרים ובעלי תשובה הרוצים לשוב אל ה' על-ידי הצדיק בהכרח שיהיה עליהם גם כן כמה מיני מחלקת ויסורים והתנרות וכו' בכל פעם כי אי אפשר להתקרב באמת לה' יתברך כי אם על-ידי זה כמבאר בדברינו הרבה בזה, וכמו שכתוב בסימן ע"ב שהוא להתחזק בכל פעם כנגד היצר הרע וכו' ע"ז שם. ועל-כך על כל אחד ואחד מישראל הרוצה לשוב לה' יתברך נאמר בקש יעקב לישב בשלוח קפ"ז עליו וכו'. והתקון לכל זה הוא בחינת יוסף בעצמו, בחינת אלה תלדות יעקב יוסף, ופרש רש"י הפשטני הזה נכנסו גמלו טעונים פשתן, הפחמי תמה: אנה יכנס כל הפשתן הזה, היה פקח אחד השיב לו: ניצוץ אחד יוצא ממפוח שלך ששורף כל הפשתן כך וכו', והיה בית יעקב אש ובית יוסף להבה ובית עשו לקש ניצוץ יוצא מיוסף שמכלה ושורף הכל. כי יעקב ראה כל האלופים הכתובים למעלה תמה וכו' מה בתיב למטה אלה תלדות יעקב יוסף וכו' ניצוץ אחד וכו'. וכן פרש רש"י בפסוק ויהי כאשר ילדה רחל את יוסף ויאמר שלחני וכו', ופרש רש"י משנולד שטנו של עשו וכו' אש בלא להבה אינו שולט וכו', הינו כי יוסף הוא בחינת הצדיק האמת שיכול לשמח את לב כל אחד מישראל ולהפך היגון ואנחה לשמחה, שעל-ידי זה מלהיב את לב ישראל לה' יתברך וכמו שכתוב בסימן ט' בלקוטי תניינא כי הצדיק הוא בחינת איש אשר רוח בו שמנשב העפרוריות שהוא בחינת עצבות מלב איש הישראלי כדי שיוכל להתלהב לה' יתברך וכו' ע"ז שם. וזה בחינת יוסף שנאמר בו הנמצא כזה איש אשר רוח אלקים בו, כי יוסף הוא בחינת הצדיק שיכול לירד לתוך כל היכלי התמורות ולהוציא כל הנפשות משם כל אחד ואחד מעמק נפילתו כל מי שרוצה להתאחו בו, כי בודאי מי שאינו רוצה לכל מכל שכן כשהולך וכו', בודאי אי אפשר לעזר לו ועליו נאמר באוני בסיל אל תדבר כי יבז לשכל מלך, אבל כל מי שחם על נפשו עדין וחפץ בחיים אף-על-פי שנפל כמו שנפל יכול הצדיק בחינת יוסף להוציאו משם, כי יוסף ירד לכל היכלי התמורות בבחינת לעבד נמפר יוסף, עבדות בחינת עצבות כמובא במקום אחר שנמשך מזהמת הנחש שהוא בחינת חם שממנו יצא מצרים שנתקלל עבד עבדים

וישב יעקב בארץ מגורי אביו (ל"ו, א')

... ודרשו רבותינו ז"ל (רבה פ"ד, ד) שהיה מגיר גרים (כמובא בדבריו ז"ל חלק א בסימן רכח). וזה (לז, ב): "אלה תלדות יעקב יוסף", הינו שיוסף הלך בדרך אביו יעקב והיה עוסק גם כן לגיר גרים ולקרב הנפשות הרחוקות, כי כל מה שארע ליעקב ארע ליוסף, שזהו פרוש "אלה תלדות יעקב יוסף" כמו שפרש רש"י שם שכל מה שקבל משם ועבר מסר לו. וכל מה שארע ליעקב ארע ליוסף וכו'. וכל זה נסמך לפסוק 'מגורי אביו', שהוא מה שהיה יעקב מגיר גרים. ותכף נסמך 'אלה תלדות יעקב יוסף', שפרושו שמסר לו כל חכמתו. הינו, כמו שיעקב גיר גרים על-ידי עצם חכמתו שהיה יודע לעשות צמצומים באלה עד שיוכל לרפאות החולים ביותר, כמו כן היה יוסף הצדיק עוסק בזה תמיד, כי יעקב מסר לו כל חכמתו. כי עקר החכמה הוא להכניס השגות אלקות בעולם להודיע לבני האדם גבורותיו וכו'. וזהו בחינת (שם לז, ב): יוסף בן שבע עשרה שנה היה רועה את אחיו בצאן, רועה צאן זה בחינת מנהיג הדור שנקרא בכל מקום בשם רועה צאן. וזהו: בן שבע עשרה שנה היה וכו', שבע עשרה בגימטריא "טוב" כמובא, הינו שיוסף היה טוב לכל והיה בלוי טוב ועל-ידי זה היה יכול לקרב הכל, כי מצא בהרוע שפגרועים נקדות טובות ועל-ידי זה קרבו לה' יתברך. וזהו (שם לז, ב): והוא נער את בני בלהה ואת בני זלפה וכו', שהם בני השפחות שהם בחינת משפחות הירודות שבישראל שהיה מוריד את עצמו אליהם ביותר כדי לקרבו... (קמ):

וישב יעקב בארץ מגורי אביו (ל"ו, א')

וזה וישב יעקב בארץ מגורי אביו וכו' אלה תלדות יעקב יוסף וכו'. ודרשו רבותינו ז"ל במדרש רבה מגורי אביו לשון גרים שהיה יעקב מגיר גרים. ואיתא בדבריו ז"ל בסימן רכ"ח שזהו בחינת מה שאמרו רבותינו ז"ל בקש יעקב לישב בשלוח קפ"ז עליו רגזו של יוסף, כי זה שעוסק לגיר גרים בהכרח שיהיו לו יסורים ומחלקת וכו'. וכן הוא בכל אדם

ועל־כן יעקב, שהוא נקדת האמת, היה מתירא מאד שלא יתעלם האמת לגמרי חס ושלום; מזה כתיב למטה: "אלה תלדות יעקב וכו'", ניצוץ אחד יוצא וכו'. הינו, כי אף על־פי־כן ואתה מרום לעולם ה', כי יש בחינת יוסף, שהוא בחינת הצדיק האמת, שיכול להלהיב אור האמת בעולם, בבחינת "ובית יוסף להבה", עד שישרף ויכלה לכל השקרים שלהם, כי קושטא קאי וְהָאֱמֶת קָיִם, כי ניצוץ אחד מקדשת האמת ומקדשת אור תורתו האמתית שמאיר ומתנוצץ בלב איש הישראלי, החפץ באמת ומטה דעתו ולבבו אל האמת לאמתו, והניצוץ הזה הוא שורף ומכלה כל השקרים וההטעאות של בחינת אלופי עשו וכו' ויוצא בהם, כי שפת אמת תכון לעד (קמב):

אלה תלדות יעקב יוסף

(ל"ז, ב')

והנה ענין מחלקת בית שמאי ובית הלל בענין התקרבות הנפשות הרהוקות מאד מאד שאין ראוי מן הדין לקרבן, שבית שמאי אומרים: 'פוחת והולך' להעלים האור מהן שלא יתקרבו. ובית הלל אומרים: 'מוסיף והולך', כי צריכין לעשות כלים וצמצומים כאלה באופן שיוכלו להאיר גם בהם אורו ויתברך כדי שיתקרבו גם הם. הנה ענין מחלקת זאת, והו בחינת כלל המחלקת שבכל דור על הצדיקים השלמים העוסקים לקרב נפשות הרהוקים לה' ויתברך, שרבים מאד קמים עליהם וגם רבים מגדולי הצדיקים חולקים עליהם מחמת שמדת הדין מתלבש בהם. ועל־ידי זה נכנס בלבים טינא עד שנדמה להם כאלו אינו מתנהג פראוי וחולקים עליו כאשר כבר היה לעולמים ברב הדורות. ובפרט בימינו בעקבות משיחא שנתרבה הקטגוריא בין התלמידי חכמים מאד, וביזתר על רבנו הגדול והנורא זכר צדיק וקדוש לברכה, על אשר מסר נפשו מגיד ועסק כל ימיו לרחם על ישראל, על כל הרהוקים, לקרובם לה' ויתברך. וזה בחינת מחלקת של השבטים על יוסף הצדיק, כי יוסף הוא בחינת הצדיק שעוסק לקרב נפשות לה' ויתברך על־ידי שמוסיף והולך האור בכל יום, כי עושה בכל פעם צמצומים וכלים נפלאים באופן שיוכלו להתקרב כל מי שירצה בעולם. ועל שם זה נקרא יוסף, בחינת מוסיף והולך. והשבטים אף על־פי שכלם קדושים, כי היו כלם צדיקים גדולים, חלקו עליו בשביל זה. וזה בחינת (לז, א): וישב יעקב בארץ מגורי אביו. ודרשו רבותינו ז"ל (רבה פ"ד, ד) שהיה מגיר גרים (כמובא בדבריו ז"ל חלק א בסומן רבח). וזה (שם, לז, ב): "אלה תלדות

יהיה וכו' כמובא, ויוסף עבר בכל זה, והיה לו נסיונות עצומים בתאוה זאת שנמשך מעצבות והיה בבית האסורים כמה שנים, ועל־ידי זה עבר בכל בחינות היכלי התמורות ויצא מהם בשלום, אף גם זכה לתוספות קדשה עצומה על־ידי זה שזוהו בחינת יוסף בחינת ישמע חכם ויוסף לקח. ועל־כן יש לו כח להפך הכל לטובה להפך היגון ואנחה לשמחה, שזוהו בחינת מה שהתנבאה רחל כאשר נולד יוסף ואמרה אסף אלקים את הרפתי, כי על־ידי בחינת יוסף הצדיק שיכול לעבר בכל היכלי התמורות ולצאת משם בשלום על־ידי זה יתבטלו כל הרפות הבאין משם, ואחר כך קראה שמו יוסף לאמר יוסף ה' לי בן אחר, הינו שאמרה שלא די שעל ידו יתבטלו הרפות בחינת אסף אלקים את הרפתי, אף גם יהיה לו כח להפך הרפות לכבוד להפך היגון ואנחה לשמחה שזוהו בחינת יוסף ה' לי בן אחר, בחינת מעשים טובים המשמחים הלב בחינת בן חכם ישמה אב, כי עקר תולדותיהן של צדיקים הם מעשים טובים, הינו שדיקא על־ידי התרפות וכו' יוסף בן אחר שהוא הולדה דקדשה להוסיף להוליד על־ידי זה דיקא שמחה וטוב בבחינת התהפכות היגון ואנחה לשמחה, שכל זה בחינת יוסף כמו שכתוב למחיה שלחני אלקים לפניכם וכו', וכמו שכתוב ואתם חשבתם לרעה אלקים חשבה לטובה למען עשה פיום הזה להחיות עם רב. ואיתא בספרים על זה אשריהם בעלי תשובה כי למחיה שלחם אלקים וכו' ולטהר המקומות אשר נפוצו שם לקרב ניצוץ קדשה למקומם וכו' שכל זה בחינת ירידה תכלית העליה בחינה שנתהפך הכל לטוב לששון ושמחה. ועל־כן דיקא בחינת יוסף יכול להלהיב את הלב לה' ויתברך... (קמא):

אלה תלדות יעקב יוסף

(ל"ז, ב')

וזה מרמז בדברי רבותינו ז"ל שאמרו על יעקב אבינו, שהוא בחינת עצם נקדת האמת, בחינת "תתן אמת ליעקב": בשראת אלופי עשו נתירא מאד ואמר: מי יוכל לכבש את כלם? מזה כתיב למטה: "אלה תלדות יעקב וכו'" ניצוץ אחד יוצא מיוסף שמכלה ושורף את כלם. משל לפשתני וכו', הפחמי תמה: אנה יכנס כל הפשתן הזה? פקח אחד השיב לו: ניצוץ אחד יוצא ממפוח שלף ששורף את כלו וכו'. הפשתני הוא בחינת קין, שהביא קרבנו פשתן, כמו שאמרו רז"ל, והוא היה בעל מחלקת הראשון, ומפנו נמשך ונשתלשל כל מיני מחלקת שבעולם, שהשקר חולק על האמת ורוצה להעלים אותה, עד שעל־ידי זה מתנברים אלופי עשו לגמרי.

כי בן זקנים הוא לו

(ל"ז, ג)

וזה וישראל אהב את יוסף מכל בניו כי בן זקנים הוא לו. זקנים לשון רבים, כי הוא עוסק תמיד להגביר בכל פעם הזקנה דקדשה על בחינת הזקנה דסמרא אחרא, כי יש זקן דסמרא אחרא שעסקו תמיד להפיל את האדם לידי זקנה דהינו להחליש את דעתו כאלו הוא זקן במעשיו וכו' שעל זה הזהיר אדוננו מורנו ורפנו ז"ל וכן שמענו מפמה צדיקים שאסור להיות זקן וכו' ותכונתו על ידי זקן דקדשה שהוא בחינת זקן ויושב בישיבה האמתי בחינת זקן זה קנה חכמה, שהוא בחינת יוסף שהוא מוסיף קדשה וחיות בכל פעם וכו' וכמבאר מזה בדברינו הרבה (ועין בהלכות תפלין הלכה ה). וזהו בחינת כי בן זקנים הוא לו לשון רבים שבכל פעם מוסיף זקנה דקדשה על זקנה דקדשה שהוא בחינת יראת ה' תוסיף ימים להכניע ולבטל בחינת זקנה דסמרא אחרא שעל זה התפלל דוד אל תשליכני לעת זקנה וכו', כי צריכין להתחדש בכל פעם מחדש בבחינת יקוני ה' וחיפיו כח וכו' שזהו עקר בחינת זקנה דקדשה שזהו בחינת יוסף הצדיק שנקרא על שם זה יוסף על שם שהוא מוסיף קדשה ודעת שהוא עקר החיות בכל פעם (קמ"ד):

כי בן זקנים הוא לו

(ל"ז, ג)

ועל בן נקרא יוסף, בחינת (ל, כג): אסף אלקים את הרפתי, שמאסף ומבטל כל התרפות ובושות מישראל, כי מחזירים בתשובה ומקרבם לה' יתברך. וזה בחינת (שם ל, כד): יוסף ה' לי בן, שעל שם זה נקרא יוסף, הינו שהצדיק עוסק תמיד להוסיף ולקרב נפשות חדשות בכל פעם ומבקש תמיד מה' יתברך על זה, בחינת: יוסף ה' לי בן אחר, שיוסף ה' לו בכל פעם תלמיד חדש שנקרא בן, כי כל המלמד בן חברו תורה כאלו ילדו (סנהדרין יט). והוא מחפש ומבקש תמיד להוסיף ולקרב חדשים בבחינת: יוסף ה' לי בן אחר.

ועל בן: וישראל אהב את יוסף מכל בניו כי בן זקנים הוא לו" (לז, ג), שאהב אותו בשביל זה מאד, כי הוא חפץ בזה לרחם על הכל ולעשות תחבולות לקרב הכל. וזהו: כי בן זקנים הוא לו, 'זקן' זה בחינת רחמים גדולים מאד, בחינת (מכילתא יתרו): זקן מלא רחמים, בחינת תליסר תיקוני דיקנא שהם רחמים גדולים מאד, הינו שקבל ממנו כל השלש עשרה מדות של רחמים, שהם בחינת זקן כנ"ל, שעל ידי זה הוא מרחם על הכל ומקרב כלם. וזהו שתרגם אנקלוס: "כי בן זקנים" כי בר חפים הוא

יעקב יוסף, הינו שיוסף הלך בדרך אביו יעקב והיה עוסק גם בן לגיר גרים ולקרב הנפשות הרחוקות, כי כל מה שארע ליעקב ארע ליוסף, שזהו פרוש "אלה תולדות יעקב יוסף" כמו שפרש רש"י שם שכל מה שקבל משם ועבר מסר לו. וכל מה שארע ליעקב ארע ליוסף וכו'. וכל זה נסמך לפסוק 'מגורי אביו, שהוא מה שהיה יעקב מגיר גרים. ותכף נסמך 'אלה תולדות יעקב יוסף', שפרושו שמסר לו כל חכמתו. וכמו שיעקב גיר גרים על ידי עצם חכמתו שהיה יודע לעשות צמצומים באלה עד שיוכל לרפאות החולים ביותר, כמו כן היה יוסף הצדיק עוסק בזה תמיד, כי יעקב מסר לו כל חכמתו. כי עקר החכמה הוא להכניס השגות אלקות בעולם להודיע לבני האדם גבורותיו וכו'.

וזהו בחינת: יוסף בן שבע עשרה שנה היה רועה את אחיו בצאן, רועה צאן זה בחינת מנהיג הדור שנקרא בכל מקום בשם רועה צאן. וזהו: בן שבע עשרה שנה היה וכו', שבע עשרה בנימטריא "טוב" כמובא, הינו שיוסף היה טוב לכל והיה בלו טוב ועל ידי זה היה יכול לקרב הכל, כי מצא בהגרוע שבגרועים נקודות טובות ועל ידי זה קרבם לה' יתברך.

וזהו: והוא נער את בני בלהה ואת בני זלפה וכו', שהם בני השפחות שהם בחינת משפחות הירודות שבישראל שהיה מוריד את עצמו אליהם ביותר כדי לקרבם. ועל שם זה נקראים הרחוקים 'בני בלהה ובני זלפה', זה רמז שנאחו בהם ביותר הפעל דבר וחילותיו שזהו בחינת בני בלהה, בחינת (יחזקאל כו, כא): בלהות אתנד וכו', ופרש רש"י: שדים. הינו חילות היצר הרע שהם שדים וקלפות שהם מבהלים ומבלבלים ומרעישים את האדם. וזה בחינת בני זלפה, בחינת (תהלים קיט, גג): ולעפה אחותני מרשעים, כי חילות היצר הרע הם בחינת בלהות וזלעפות, וכל הנמשכים אחריהם נקראים בני בלהה ובני זלפה. והצדיק הגדול, בחינת יוסף, עוסק עמם ומוריד את עצמו אליהם כדי לקרבם לה' יתברך.

וזהו: והוא נער את בני בלהה ואת בני זלפה וכו'. ופרש רש"י: שהיה עושה מעשה נערות וכו'. כי הצדיק האמת בעצם חכמתו מוריד את עצמו אליהם כל כך עד שנדמה כאלו עושה מעשה נערות, כי מדבר עמם שיתח חלין ואוכל ושותה עמם ולפעמים מטיל ומשחק עמם, וכל פונתו כדי לקרבם על ידי זה לה' יתברך. וכמו בן בדבריו ז"ל בכמה מקומות כמה וכמה הצדיק מוריד את עצמו אל העולם שכל זה נחשב אצלו מעשה נערות, אבל פונתו רצויה לה' יתברך לבד בשביל לקרב הרחוקים מאד לה' יתברך שאי אפשר לקרבם כי אם על ידי זה. וזהו בחינת: והוא נער את בני בלהה ואת בני זלפה וכו' (קמ"ג):

ליה, 'בר חכים' ודאי, כי צריכין לזה חכמה גדולה, חכמה נפלאה, חכמה עמקה מאד מאד, כדי שיוכל לעשות כלים וצמצומים באלה שיוכל לקרב נפשות רחוקות באלה, חולים באלה, ולהכניס בהם השגות אלקות.

וזה (לו, ג): ועשה לו כתנת פסים. שפרושו בלי מילת שיש בהם גונין יפים בחינת (אסתר א, ו): ברפס ותבלת. הינו מחמת שראה שעוסק בזה לקרב נפשות רחוקות, על-בן עשה לו לבושים נפלאים שיש בהם גונין יפים ונפלאים בחינת כתנת פסים, הינו בחינת צמצומים נפלאים שהם בחינת כלים ולבושים כדי שיוכל להמשיך על ידם השגת אלקות אפלו להרחוקים מאד. כי בחינת הצמצומים הנ"ל שהם בחינת חכמה תתאה, הם כלולים מכל הגונין, שהם כלל כל הכלים והלבושים של הקדשה שעל ידם משיגין אלקותו יתברך, כמו שכתוב בזה הקדוש כמה פעמים, דאיהי כלילא מכל הגונין (קמה):

ויחלם יוסף חלום

(ל"ז, ה')

עוד מצאתי מכתב יד החברים: דע שיש חן שמי שיוכל להשתמש בזה החן הוא יכול לעשות שאלת חלום ולידע עתידות על ידי החלומות, כי בכל החלומות בודאי יש בהם עתידות רק שיש בהן כמה פסלות ותבן כמו שאמרו חכמינו זכרונם לברכה(מ): בשם שאי אפשר לבר בלא תבן כך אין חלום וכו'. וגם יש חלומות ברורים כמו שכתוב(ג): בחלום אדבר בו. ומי שיש לו זה החן הנ"ל חלומותיו צודקים בודאי, אלא שאפלו בששומע חלום מאחר שמספר לו אזי נופל התבן והפסלות מן החלום ועל ידי זה שומע רק החלום המבשר, ועל ידי זה יכול לפתר החלום ולידע העתידות מהם. ויוסף היה לו זה החן בחינת בן פורת יוסף בן פורת עלי עין(ס), לשון חן כמו שפרש רש"י, על ידי זה היה חלומותיו צודקים, כי השתמש תמיד בחלומות ופתר אותם מחמת שהיו חלומותיו צודקים ונכתבו בתורה. גם על ידי זה היה יכול לפתר חלומות כמו שכתוב בתורה (מ. מא.) (קמו):

קשרים וצמצומים כדי למשך על ידם השגת אלקות, אבל הצמצומים והכלים של יוסף הצדיק עלו על כלם, בבחינת: והנה קמה אלמתי וגם נצבה וכו', שהקשר והצמצום שלו קמה וגם נצבה לעד ולנצח. והנה תסבינה אלמתיכם ותשתחווין לאלמתי, שכלם צריכין לקבל ממנו השגות אלקות על-ידי הצמצומים נפלאים שעשה בחכמתו העמקה, על-ידי שעסק לקרב נפשות תמיד, שעל-ידי זה זכה שאפלו הצדיקים הגדולים שעוסקין בזה להשיג השגות אלקות על-ידי הצמצומים, גם הם צריכין לקבל ממנו, כי שלו עולה על כלם, בבחינת (משלי לא, כט): רבות בנות עשו חיל ואת עלית על כלנה, שנאמר על הצדיק האמת הגדול ביותר העוסק לעשות כלים ולבושים ולהמשיך תורה בחכמה אמתית בזאת, עד שיוכלו להתקרב הכול לה' יתברך, שזהו בחינת השבח של "אשת חיל" וכו', בחינת (שם, יג): דרשה צמר ופשתים, שהם בחינת כלים ולבושים להשגת אלקות וכו'. וזה בחינת: היתה כאניות סוחר ממרחק וכו' ותקם בעוד לילה ותתן טרף לביתה וכו'. שבתקף חשכת ליל הגלות של נפשות ישראל היא נותנת להם טרף וכו'... (קמו):

המלך תמלך עלינו

(ל"ז, ח')

הצדיק האמת שהוא בחינת יוסף, מרחם על הדור ומספר ומרמוז להם גדל מעלת קדשתו ועצם השגתו, ומעיר אוניהם שכלם צריכים להתקרב אליו, כי כל עלית תורתם ועבודתם הוא על ידו, שזה בחינת מה שספר יוסף להשכטים חלומותיו ודבריו. אבל צריכין לזה זכיה גדולה להקשיב דבריו בתמימות, כי לפעמים עון הדור גורם עד שגם הצדיקים והכשרים אינם רוצים להאמין בדבריו, וחושדין אותו שכל בנות דבריו בשביל התנשאות וממשלה, שזה בחינת שאמרו לו אחי יוסף המלך תמלך עלינו וכו', עד שעל ידי זה נעלם הצדיק מן העולם חס ושלו (קמח):

על חלומותיו ועל דבריו

(ל"ז, ח')

מה שהצדיק מלביש תורה גבה בספורי מעשיות ושיחות חלין דיקא, ועל ידי זה מעורר בני אדם משנתם ומחזירם בתשובה, זה סוד מה שאחר חטא אדם הראשון כתוב ויעש ה' אלקים לאדם ולאשתו כתנות עור וילבישם, שזה בחינת מה שכל הפסודות הנבזים והנוראים והנפלאים מאד, נתלבשו

והנה אנחנו מאלמים אלמים

בתוך השדה

(ל"ז, ז')

וזה שחלם (לו, ז): והנה אנחנו מאלמים אלמים בתוך השדה. שפרושו קשרים. הינו בחינת צמצומים, שהם בחינת קשרים, כי הצמצום בחינת קשר, הינו שכלם היו עוסקים בזה, שהיו מאלמים אלמים ועושים

אבותינו למצרים, וזכו אחר־כך למתן־תורה כמו־כן
עתה, ויקא על־ידי המחלקת שעל הצדיק,
על־ידי־זה נתרבין הספרים הקדושים של התורה
הקדושה, ונתתמן פנים אמונת חכמים, עד שסוף כל
סוף יתגלה על־ידי־זה בעצמו ויקא גדלת הצדיק
ומעלתו כנ"ל (קג):

והנה השמש והירח ואחד עשר כוכבים משתחווים לי

(ל"ז, ט)

וזהו (לו, ט): והנה השמש והירח ואחד עשר כוכבים
משתחווים לי. שמש וירח הם בחינת משפיע ומקבל,
בחינת שכל עליון ושכל תחתון, בחינת הרב
והתלמיד. כי הצדיק שהוא הרב, נקרא שמש, כמו
שכתוב (קהלת א, ח): ונרח השמש ובא השמש.
ודרשו רבותינו ז"ל (קדושין עב:): עד שלא שקעה
וכו'. והירח בחינת התלמיד שמקבל האור מרבו כמו
הלבנה מהחמה. ואחד עשר כוכבים, זה בחינת
הנפשות הרחוקות שמקרבים אותם לה' יתברך,
שהם נפשות קדושות מאד, אך היו תחלה בעמקי
הקלפות ועלו משם בבחינת אחד עשר סממני
הקטרת, שזהו בחינת אחד עשר כוכבים, בחינת
(דניאל יב, ג): ומצדיקי הרבים ככוכבים. וכלם
משתחווים לי, כי הצדיק הגדול ממשיך שכליות
כאלה עד שכל הגדולים והקטנים וכל הרחוקים
הרוצים להתקרב כלם צריכים לקבל ממנו (קנא):

והנה השמש והירח

(ל"ז, ט)

אף-על-פי שכל הצדיקים עוסקים בזה – להמשיך
השגות אלקות על ידי צמצומים – אבל כולם צריכין
לקבל השגות אלקות מזה הצדיק שיכול לעשות
בחכמתו צמצומים נפלאים כאלה, עד שיכול לקרב
כל הנפשות הרחוקות; כי הוא בחכמתו עולה על
כולם, בחינת ואת עלית על כולנה, והוא ממשיך
שכליות כאלו, עד שכל הגדולים והקטנים וכל
הרחוקים הרוצים להתקרב, כולם צריכים לקבל
ממנו, בבחינת והנה השמש והירח ואחד עשר
כוכבים משתחווים לי, שראה יוסף בחלמו וכן הוה
(קנב):

והנה השמש והירח

(ל"ז, ט)

בכל דור ודור נמצא צדיק כזה, שיודע להלך נגד
רוחו של כל אחד ואחד, שעל־ידו היה נעשה שלום
בעולם, ועל־ידי־זה היו הפל שבים להשם יתברך, כי

בספורים של התורה הקדושה, כדי לעורר מהשינה
והמיתה לכל באי עולם שישובו כלם להשם יתברך.
וזה גם־כן בחינת מה שיעקב אבינו עליו השלום,
שהוא בחינת הפנים דקדושה בחינת כלליות
השבעים פנים לתורה, הכרח להתלבש בבגדי עשו
ועל ידי זה ויקא קבל הברכות מיצחק, שזה בחינת
שפע העשירות הנמשך על־ידי ספורי מעשיות הנ"ל.
וזה גם־כן בחינת ספור החלומות ופתרון החלומות
שעסק בהם יוסף הצדיק, שכל זה הוא בחינת ספורי
מעשיות שיש בהם דברים גבוהים ונעלמים מאד.

כי גם בהספורים והחלומות שמספרין העולם, יש
בהם גם בן דברים גבוהים, רק שאין יודע ומבין כל
זה, כי אם הצדיק האמת שהוא בחינת יוסף, ועל בן
אף על פי שאחיו לא רצו להאמין שיש בחלומותיו
וספוריו דברים גבוהים, ויוסיפו עוד שגוא אותו על
חלומותיו ועל דבריו, אף על פי כן ואתה מרום
לעולם ה', כי סוף כל סוף עלה לגדלה ויקא על ידי
החלומות ופתרונם, עד שכל הקיום של ישראל
במצרים, ועקר הגאולה שהיא בחינת התעוררות
השנה, היה על ידו כמו שנאמר ויקח משה את
עצמות יוסף עמו ... (קמט):

על חלומותיו ועל דבריו

(ל"ז, ח')

אם היו הכל רואים ומבינים מעלת גדלת הצדיק
וגדלת השגתו, אפלו חלק אחד מני אלה, היו בודאי
כלם כרוכים אחריו והיו מתקרבים אליו בכל נפשם
ובכל מאדם. אך הצדיק מתנהג בחכמה בשביל
הבחירה, ומעלים עצמו ומסתיר את עצמו מן העולם,
ואף-על-פי־כן מנלה גם־כן מעט מזעיר מעצם
נוראות השגתו, ועל־ידי־זה יש להם בחירה, שכל
החפצים באמת רואים ומבינים מרחוק אמתת גדלת
מעלתו ומתקרבים אליו. אבל יש גם להפך,
שאדרבא על־ידי ששומעים ברמז נוראות נפלאות
השגתו, על־ידי־זה מתגרין בו ביותר, עד שלפעמים
מתלבש עצמו הבעל־דבר גם בצדיקים וחולקים עליו
ורוצים להעלים אורו (ובאמת יש נסתרות הרבה
בענין המחלקת שבין הצדיקים, וכמה בחינות יש
בזה, כמבאר במקום אחר). וזה בחינת המחלקת
שחלקו השבטים על יוסף, וכל מה שרמז להם גדלת
מעלתו ביותר על־ידי שספר להם חלומותיו, והם
הוסיפו שגא אותו על חלומותיו ועל דבריו. אבל
עצת ה' לעולם תעמד, וכמו שאחר־כך התחרטו
השבטים מאד על זה ואמרו: "אבל אשמים אנתנו
וכו'", וגם המחלקת והשנאה בעצמו נתהפך לטובה
גדולה, כמו שאמר יוסף: "אלקים חשבה לטובה".
ועל־ידי זה המחלקת שבין השבטים נתגלגל וירדו

"ויוספו עוד שנא אתו וכו'". ובאמת לפי גדל התנרות
הבעל־דבר, רצה להסיתם שיהרגו את יוסף הצדיק,
ואז היה העולם הרב לגמרי חס ושלום, אבל השם
יתברך ברחמיו חמל עליהם ועל כלליות העולם,
וסבב ברחמיו שלא הרגוהו לגמרי, רק מכרוהו
בכסף למצרים. ומאחר שיוסף נשאר חי
על־כל־פנים, סבב השם יתברך ברחמיו, עד
שאחר־כך שבו כלם בתשובה ונתהרמו על מכירתו,
עד שחזרו ונתקבצו ונתודע יוסף אל אחיו, ובאו כלם
אליו באהבה ובהכנעה גדולה, כי באמת מאחר
שהוא שרש הרצון, בודאי כלם צריכין לבוא
ולהתקשר אליו, וזה עקר השלמות שלהם. וכן נוהג
בכל דור ודור, ואי אפשר לבאר כל־כך בפרטיות
(קנג):

וימכרו את־יוסף

(ל"ז, כ"ח)

בכל דור ודור יש כמה צדיקים אמתיים. אבל יש
אמת למעלה מאמת כי בודאי אין מדרגת כל
הצדיקים שוין. וכל מה שמעלת ומדרגת הצדיק גדול
יותר בודאי האמת שלו גדול ומברר ביותר. כי
העקר הוא האמת. עד שיש בכל דור צדיק אמתני
שהוא בחינת נקדת האמת שבין הצדיקים, רק
מחמת התגברות החלופים והתמורות על ידי זה
קשה מאד לידע היכן האמת. כי על פי רב מתגרה
הבעל דבר בהצדיקים בעצמן, ומכנים ביניהם
מחלקת גדול לחלק על זה הצדיק האמת, שהוא
בחינת נקדת האמת שבין הצדיקים, ונדמה להם
כאלו זה הצדיק דיקא נוטה חס ושלום מדרך האמת.
ומזה היה בחינת המחלקת שחלקו השבטים על יוסף
עד אשר לעבד נמכר יוסף. ועל ידי זה נתגלגל הדבר
וירדו אבותינו למצרים והיו שם עבדים. וכן מחלקת
שאול שרדף את דוד בחנם, וכמו שמצינו בכמה
וכמה דורות בפרט בדורות הללו בעקבות משיחא
שהתגבר הקטיגוריא והמחלקת גם בין הצדיקים, עד
שאין יודעין היכן האמת. על פן צריכין להתפלל
להשם יתברך על זה הרבה (קנד):

וימכרו את־יוסף

(ל"ז, כ"ח)

גם צדיקים גדולים צריכין לשמר עצמם מאד ולבקש
מהשם יתברך מאד להנצל מעצות נבערות, בפרט
בענין המחלקת, ששם עקר התגברות השטן,
שמכנים סברות בלב הצדיקים, עד שנדמה להם
שהם צריכים לרדף את הצדיק האמת עד לחייו. ומי
לנו גדול מהשבטים הקדושים, שחלקו על יוסף

על־ידו היו הכל נכללין ברצון אחד העליון, והיו
מתבטלים כל כחות היצר הרע וכל הכפירות וכל
המחלקת, ששרש כלם מבחינת שנוי הרצונות. אך
כשרואה הבעל־דבר שנמצא צדיק כזה שהוא
בחינת משה, בחינת רעוא דרעוין, שיכול לעשות
שלום בין הכל, אזי הוא מעורר מחלקת גדול על זה
הצדיק הגדול בעצמו, עד שהכל חולקין עליו ביותר
מעל כל העולם, כי באמת הכל רחוקים ממנו, כי
השנוי והרחוק שבין אדם לחברו הוא מועט מאד, כי
ברב דרכיהם הם שוים זה לזה בתאוותיהם
ובמדותיהם, רק שיש איזה רחוק ושנוי ביניהם, אבל
מזה הצדיק הגדול הכל רחוקים לגמרי, כי הוא
מרום ומנשא מפל שנוי הרצונות של כל בני
העולם, כי הוא רחוק לגמרי מכל העולם ואין לו שום
רצון כזה העולם כלל, רק הוא כלול תמיד ברצון
העליון, בחינת רעוא דרעוין. ומי שמאמין בו
ומתקרב אליו, אזי כל אחד ואחד יכול למצא עצמו
בתוך זה הצדיק, כי הוא שרש כל נשמות ישראל
וכלול מכלם, כי הוא בבחינת רצון שברצונות, הינו
הרצון העליון המלבש בכל הרצונות והנפשות של
כל בני העולם. אך כשהבעל־דבר מכנים כפירות
ומחלקת בלב בני־אדם לחלק לבם מעליו, אזי
המחלקת שעליו גדול יותר מכל מיני מחלקת
שבעולם, מחמת שהוא רחוק ומרום מאד מכל
הרצונות של כל בני עולם, שכלם יש בהם שנויים,
והוא אין לו שום שנוי רצון של זה העולם, ועל־כן
כלם חולקים עליו ואין יכולים לסבלו. ולפעמים
הבעל־דבר מתגרה כל־כך, עד שמכנים מינא גם
בלב הצדיקים הקטנים ממנו לחלק עליו. וזה בחינת
המחלקת של השבטים על יוסף הצדיק. ובאמת
אף־על־פי שכלם היו צדיקים גדולים ונוראים,
ומקשרים קשרים נפלאים דקדשה ומיחדים יחודים
גדולים, אף־על־פי־כן כלם היו צריכין לבוא
ולהתקשר אליו, כי הוא הזקן האמת שבקדשה,
שהוא בחינת מצח הרצון, רעוא דרעוין, שלשם
צריכין לקשר כל הרצונות כלם לשרש הרצון. וזה
בחינת: "והנה תספינה אלמתיכם ותשתחוין
לאלמתי". ורק על־ידו נתגלה אמונת הרצון, שהכל
מתנהג רק ברצונו יתברך, ונכנע ונתבטל דעת הכמי
הטבע, שכל חכמתם מוסדת על אותות השמים
ממערכת הכוכבים ומזלות, אשר באמת כלם
מתנהגים רק ברצון העליון הקדוש, בחינת רעוא
דרעוין, שמשם שרש נשמת הצדיק שהוא בחינת
יוסף. וזה בחינת: "והנה השמש והירח וכו' משתחוים
ליו". אך אף־על־פי שיוסף הצדיק מרמו ומודיע זאת
לבני העולם קצת מעצם גדל מעלתו וכו',
אף־על־פי־כן גדול כח הבחירה, עד שעל־ידי־זה
נתעורר לפעמים המחלקת והשנאה ביותר, בבחינת

ומכרו אותו לעבד, ואחר-כך נתחרטו על זה מאד, וגם יעקב אבינו קנטר אותם על זה מאד (קנח):

אנכי אשלח גדי עזים מן הצאן

(ל"ח, י"ז)

ועל בן השבטים בשפגמו במכירת יוסף שחטו שעיר עזים (לו, לא), כי עקר המחלקת שלהם היה בענין המלכות, שאמרו שיוסף רוצה למלך עליהם שלא כדיון, ולפי דעתם נדמה להם שיוסף רוצה למלך רק על ידי עזות חס ושלום, והם רצו להתגבר בעזות שלהם נגדו, על בן שחטו שעיר עזים, שהוא בחינת עזות.

וכן יהודה אמר לתמר (שם לח, יז): אנכי אשלח גדי עזים מן הצאן, כי עקר המחמה בענין עזות דקדשה ולהפך חס ושלום, הוא בתאות המשגל, ששם עקר אחיזת העזות דסטרא אחרא, כי בו עז בו תוקפא. ויהודה היה צריך אז לברר העזות דקדשה שמשם עקר מלכות דקדשה, בחינת מלכות דוד ומשיח שיצא ממנו על ידי זה, שנאמר עליו (תהלים כא): ה' בעוד ישמח מלך, בחינת (שמואל א ב): ויתן עז למלכו וירם קרן משיחו. על בן אמר אז: אנכי אשלח גדי עזים, 'גדי עזים' דיקא, כי עקר ברור העזות הוא שם בבחינת גדי עזים, שעל בן חס באים לכפרה בקרבנות צבור, בראשי חדשים ורגלים ויום הכפורים, שבלם צריכים שעיר דיקא לכפר. כי עקר כפרת העוונות על ידי ברור העזות דקדשה מעזות דסטרא אחרא שהוא עזות הגוף שמשם כל התאוות. ומי שזוכה לברר אז מהפך עזות הגוף אל הקדשה ונכלל בחינת גדי עזים בקדשה ולהפך להפך.

וזה בחינת כל הענין שהיה בין יעקב ועשו בענין קבלת הברכות, שעצת רבקה אמו היה דיקא: וקח לי משם שני גדי עזים וכו' (כו, ט), כי כל הברכות נמשכות על ידי עזות דקדשה בבחינת (תהלים כט): ה' עז לעמו ויתן ה' יברך את עמו וכו', בחינת 'גבורות גשמים'. ועל בן צותה רבקה אמו שיעשה שני גדי עזים ויתקן ויברר אותם, כדי שיתגבר להכניע עזות דסטרא אחרא שהוא זהמת הנחש בחינת עשו איש שעיר, ולזכות לעזות דקדשה, ועל ידי זה יקבל הברכות הנמשכות משם.

וכן בשמשון כתיב (שופטים טו): ויפקד את אשתו בגדי עזים, כי שמשון היה רוצה אז להתגבר על פלשתים שמשלו בישראל בחנם רק על ידי עזות, וכמו שכתוב שם (שם יד): כי תאנה הוא מבקש וכו'. ועל בן היה עסקו בגדי עזים, אך מחמת שלא זכה לברר בשלמות כראוי, על בן אמרו רבותינו ז"ל עליו (סוטה י): שאצלו נאמר ירידה וביהודה כתיב עליה (לח, יג): הגה המיד עליה תמנתה וכו', כי יהודה זכה

לברר בשלמות עד שיצא ממנו משיח, שהוא עקר עזות דקדשה, שמשם מלכות דקדשה בחינת ויתן עז למלכו וכו' (קנו):

וימאן

(ל"ט, ח')

עכשו בנקל יותר לעמד בנסיון, כי הראשונים שעמדו בנסיון כבר שברו כל כך קלפה הזאת של תאוה זו, עד שעכשו בקל יכולים לעמד בנסיון ואפלו איש פשוט לגמרי יכול עכשו לעמד בנסיון. ועל בן אמרו רבותינו זכרונם לברכה(ר): תקפו של יוסף ענותנותו של בעז, ותקפו של בעז ענותנותו של פלטי בן ליש. כי תקף הנסיון של יוסף הצדיק היה דבר קל ופשוט אצל בעז שהיה אחריו. וכן תקף הנסיון של בעז היה קל ופשוט אצל פלטי. כי כל מי שהיה אחרון יותר הנסיון קל אצלו יותר בנ"ל. ועל בן עכשו בנקל לעמד בנסיון אפלו איש פשוט לגמרי בגובר לעיל (קנו):

ואיך אעשה הרעה הגדלה הזאת

(ל"ט, ט')

... כי יעקב ויוסף כחדא חשיבי ויעקב הוא בבחינת משפט, וכמו שכתוב: "משפט וצדקה ביעקב אתה עשית". ועל-ידי זה זכה יוסף לעמד בנסיון גדול ולא פגם בברית, כי עקר כבישת היצר זוכין על-ידי משפט, על-ידי ששופטין ודנין את עצמו בעצמו שבודאי אינו בדין לחטא נגדו ויתברך הגומל לו כל הטובות ועתיד להפרע ממנו על הכל כמו שאמר יוסף אז: "ואיך אעשה הרעה הגדלה הזאת ותחטאתי לאלקים", ועל-ידי זה כבש את יצרו ומנע את עצמו מן העברה, כי זה עקר המשפט שהאדם צריך לשפט את עצמו, דהינו שישפט את עצמו תמיד איך ראוי לו להתנהג בכל יום ויום, ובפרט פשבא לידי איזה נסיון ומשקל שהיצר מסיתו לאיזה תאוה או מדה רעה שאז עקר המשפט שצריך לשפט את עצמו אם כך ראוי לו לעשות. ועקר הנסיון והמשקל הוא בתאות נאוף, שהוא רע הכולל, ושם עקר המשפט שצריך האדם להתירא מאד ממשפטו ודינו ויתברך ולשפט את עצמו בעצמו ולברר מן העברה, כמו שאמרו: הוי מחשב הפסד מצוה כנגד שכרה ושכר עברה כנגד הפסדה. וכמו שכתוב: "חשבת דרכי ואשיבה רגלי וכו'". וכמו שכתב אדוננו מורנו ורבנו ז"ל, שצריך שיהיה להאדם ישוב הדעת שיישב את עצמו היטב מה תכלית מכל התאוות וכו', שכל זה הוא בחינת משפט הנ"ל שעקרו הוא בתאוה הנ"ל. ויוסף זכה לבחינת משפט בשלמות שעל-ידי זה עמד בנסיון וכו' (קנח):

וַיָּבֵא הַבְּיָתָה לַעֲשׂוֹת מְלֹאכְתּוֹ

(ל"ט, י"א)

... כָּל הַמְּלֹאכֹת שֶׁהָאָדָם עוֹשֶׂה בְּכָל יוֹם מִשְׁשֶׁת יָמֵי הַמַּעֲשֶׂה, בְּלֶם הֵם בְּחִינַת בְּרוּרִים לְבָרֵךְ נִיצוּצוֹת מֵעַמְקֵי הַקְּלָפוֹת פִּי־דוּעַ, וְעַקְר הַבְּרוּר עַל-יְדֵי קִדְשֵׁת הַמַּחֲשָׁבָה, עַל-יְדֵי שְׁשׁוּמֵר אֶת הַמַּחֲשָׁבָה כְּחוּט הַשְּׁעָרָה. וְזֶה עַקְר מְלֹאכְתּוֹ שֶׁל הָאָדָם בְּחִינַת וְאִמְלֵא אוֹתוֹ וְכוּ' וּבְכָל מְלֹאכָה וְכוּ'. וְזֶה בְּחִינַת מַה שֶׁכְּתוּב בְּיוֹסֵף הַצַּדִּיק בְּשָׂבָא לְיָדֵי נְסִיּוֹן (למ, יא): "וַיָּבֵא הַבְּיָתָה לַעֲשׂוֹת מְלֹאכְתּוֹ". כִּי עַקְר הַמְּלֹאכָה וְהָאֲמָנוֹת שֶׁל הָאָדָם בְּזֶה הָעוֹלָם הוּא לַעֲמֹד בְּנְסִיּוֹן, וְהַעֲקָר בְּתַאֲוָה הַזֹּאת, וְהַעֲקָר עַל-יְדֵי שְׁמִירַת הַמַּחֲשָׁבָה כְּחוּט הַשְּׁעָרָה בְּכָל פְּעַם (קנט):

וַתִּתְּפֹשְׁהוּ בְּבִגְדוֹ

(ל"ט, י"ב)

... שֶׁהַפֶּעַל דָּבָר וְהַסְּמָרָא אַחֲרָא תּוֹפְסַת אֶת הָאָדָם בְּבִגְדוֹ, דְּהֵינּוּ שְׁמִמְרִיד אוֹתוֹ בְּמַרְדָּת בְּגִדְיוֹ וּמְלַבּוֹשָׁיו. כִּי מַרְדָּת הַצְּמֻרְכוֹת מְלַבּוֹשִׁים וּבְגָדִים שֶׁל אָדָם הֵם מְבַלְבְּלִין מְאֹד אֶת הָאָדָם וּמוֹנְעִים אוֹתוֹ עַל יְדֵי זֶה מַעֲבֹדַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ. וְזֶהוּ וַתִּתְּפֹשְׁהוּ בְּבִגְדוֹ. אֲדָךְ מִי שֶׁהוּא בְּעַל נֶפֶשׁ וְלִבּוֹ חוֹק בְּה' אֵינּוּ מִשְׁגִּיחַ גַּם עַל זֶה אֵף עַל פִּי שְׂאִין לוֹ בְּגֵד לְלִבָּשׁ, אֵף עַל פִּי בֶן אֵינּוּ מְסַרִיד עֲצָמוֹ בְּזֶה וְאֵינּוּ רוֹצֵה לְהִנִּיחַ עֲצָמוֹ לְבַלְבָּל בְּזֶה. וְזֶהוּ וַיִּנַּח בְּגָדוֹ אֶצְלָהּ וַיִּנָּס וְכוּ' (ו), שְׁמִנִּיחַ בְּגָדוֹ וּמְלַבּוֹשׁוֹ וְנָס וּבוֹרַח מֵהֶם וְאֵינּוּ מִשְׁגִּיחַ בְּלָל עַל זֶה. רַק עוֹשֶׂה אֶת שְׁלוֹ בְּעֵבֹדַת ה' כְּפִי מַה שְׂכִיבֹל (קס):

מראה מקומות

- (קמ) לקוטי הלכות - הלכות השכמת הבוקר ד' - ט"ז
- (קמא) לקוטי הלכות - הלכות הודאה ו' - ל"ב
- (קמב) לקוטי הלכות - הלכות גניבה ה' - אותיות ל"א ל"ב ל"ג מתוך אוצר היראה - מחלקת - נ"ז
- (קמג) לקוטי הלכות - הלכות השכמת הבוקר ד' - ט"ז
- (קמד) לקוטי הלכות - הלכות הודאה ו' - ל"ג
- (קמה) לקוטי הלכות - הלכות השכמת הבוקר ד' - י"ז
- (קמו) שיחות הר"ן - רס"ב
- (קמוז) לקוטי הלכות - הלכות השכמת הבוקר ד' - י"ח
- (קמח) לקוטי הלכות - הלכות מקח וממכר ג' - אות י"ג מתוך אוצר היראה - צדיק - רכ"ד
- (קמט) לקוטי הלכות - הלכות גניבה ג' - אותיות ו' ז' ח' מתוך אוצר היראה - צדיק - רנ"ח
- (קנ) לקוטי הלכות - הלכות ראש חודש ז' - אות מ"ט מתוך אוצר היראה - מחלוקת ונצחון - ט"ו
- (קנא) לקוטי הלכות - הלכות השכמת הבוקר ד' - י"ט

- (קנב) לקוטי הלכות - הלכות השכמת הבוקר ד' - אות ט"ז מתוך אוצר היראה - צדיק - ו'
- (קנג) לקוטי הלכות - הלכות שומר שכר ב' - אותיות י"א י"ג מתוך אוצר היראה - מחלוקת ונצחון - נ"ד
- (קנד) לקוטי הלכות - הלכות ברכת השחר ג' - אות י"ז מתוך אוצר היראה - צדיק - י"ח
- (קנה) לקוטי הלכות - הלכות חול המועד ד' - אותיות ה' ז' ט"ו מתוך אוצר היראה - מחלקת ונצחון - ט"ז
- (קנו) לקוטי הלכות - הלכות בשר בחלב ד' - ט"ו
- (קנז) שיחות הר"ן - קי"ד
- (קנח) לקוטי הלכות - הלכות הרשאה ד' - כ'
- (קנט) לקוטי הלכות - הלכות תפילין ו' - ל"ג
- (קס) שיחות הר"ן - ק'

שבת שלום

לאחינו כל בית ישראל
הוצאת חומשים עם פירוש
הלקוטי הלכות

במחיר הקרן
125 ₪ לסט (5 כרכים)

פרטים והזמנה:
054-8429006 (מאיר)